

Чулъ той изведнажъ, че отдалече достига кучешко лаене и веднага на свой езикъ съобщава на стадото да бѣга, а той въ туй врѣме ще залъже ловцитѣ.

И впусналъ се той насрѣща на кучетата, и щомъ ги видѣлъ, отбилъ се настрана и — нарочно почналъ да бѣга по-полека. Забѣлѣзали го кучетата и ловцитѣ, та се впуснали подирѣ му. А еленътъ тича и завежда ловцитѣ все по далече отъ стадото... Чулъ се по едно врѣме гърмежъ и еленътъ билъ раненъ въ кракътъ. Затирилъ се еленътъ къмъ една яма и се мѣтналъ да я прѣскочи, както много пжти я е прѣскачалъ, но сега падналъ на дъното ѝ между буренитѣ и дивитѣ трѣви.

Настанало нощъ. Лежи еленътъ съ прѣбитъ кракъ; а болно му е, мжчно му е самичкъ... Но нали пжкъ стадото е спасено?... Минали два дена и еленътъ умрѣлъ...

А стадото на еленитѣ си пасе въ лѣсътъ, както по-прѣди. Сега го пази другъ прѣдводителъ. Спомнятъ си еленитѣ за своя старъ водачъ и тжгуватъ. Отъ негова примѣръ младитѣ елени се учатъ, какъ трѣбва да се жертвоватъ, за да избавятъ другитѣ отъ бѣда... А и ние, хората, добѣръ урокъ можемъ да добиемъ отъ тоя свободенъ и братски животъ на красивитѣ горски животни...

Зеленогоровъ.